

Novoroční Sborové listy 2021

Českobratrská církev evangelická, sbor Mšeno u Mělníka

Narodil se Kristus Pán

Narodil se Kristus Pán. Kdo by neznal tuto píseň? Od jejího vzniku letos uplynulo 600 let. Čím si zaslouhuje takovou pozornost? Nezdřáhám se dokonce vzít její text (první čtyři sloky) jako text kázání. Narodil se Kristus Pán je píseň vpravdě biblická; promyšleně a ve zkratce tlumočí základní křesťanskou zvěst. Evangelium, dobrou, radostnou zprávu.

Nikoli Ježíš, Kristus se narodil. Kristus není jméno, nýbrž funkce – Pomazaný, tj. od Boha poslaný, pověřený, král či velekněz. Po dlouhá léta tady chyběl. Byli jsme jako ovce bez pastýře, vládli nám ti, kteří toho nebyli hodni. Protože základní charakteristikou dobrého vládce je, že uznává autoritu nad sebou, třeba Pravdu. V té chvíli, kdy se Ježíš narodil v Betlémě, nikdo (snad jen andělé) neví, že je Kristus Pán, a co to všechno znamená. Ono se to vyjeví až na Velikonoce. Vánoční evangelium není reportáž, ale vyznání víry. A tak se radujme a veselme z tohoto příchodu Božího vyslance, z budoucnosti, která s ním přichází! Z růže kvítek vykvét nám může znít jako poetická výplň. Podle knihy Sírachovce mohou jako růže rozkvést ti, kdo se dají vést Moudrostí, tedy Duchem Božím (Sir 50,8 a 39,1-14). Případně si můžeme vybavit slova proroka Izajáše o kvítí, které z Hospodinovy vůle rozkvétá i na poušti (Iz 35,1nn), případně o výhonku, který vypučí z mrtvého pařezu (Iz 11,1). Uprostřed tmavé zimy slavíme Kristovo narození jako střípek naděje, otvírá se před námi jeho příběh jako osvěžení v suchopáru našich

serdcí a v únavě našich vztahů.

Z života čistého – v tom rozpoznáváme ohlas narození z panny, jak o něm bible vypráví. Ovšem to není alternativní biologie, ale teologie. Symbolika. Kristus byl počat Duchem svatým, jenže duch je v hebrejštině rodu ženského a v řečtině středního, to nemá pro Ježíšovy současníky a autory Nového zákona žádnou sexuální konotaci. Jde o nový začátek. Jako když Izraelci při odchodu z egyptského otroctví zanechali na místě starý kvas. Boží slovo je vedlo k tomu, aby si nepřenášeli do nové, svobodné existence svou hluboce vštípenou otrockou mentalitu. Šlo o to, začít úplně nově, načisto. S čistým štítem, s čistým rejstříkem, vzít to celé z jiného konce. Kristus je nové stvoření, nový Adam, nový člověk, nanovo vymalovaný obraz Boží, protože původní originál, předobraz toho, kým jako lidé máme být, jsme někde poztráceli, potřísnili, potrhali.

Z rodu královského – je odkazem na Ježíšův původ z rodu Davidova. David je zmíněn nikoli snad proto, že by byl králem nejmocnějším, že by za jeho vlády byla říše nejslavnější, největší nebo vůbec jaké „nej“. Nýbrž, domnívám se, král David se stává předchůdcem očekávaného Mesiáše, protože má vztah s Bohem. Díky tomu vztahu David ví, co je odvaha i milosrdenství, radost i pokora.

Jenž prorokován jest – Nový zákon na mnoha místech cituje starozákonní proroky a jejich slova vztahuje na Krista. Proroctví se přitom nevztahují jen na Ježíšovo narození, ale na celé jeho poslání. Izraelští proroci připomínají lidu Božím, v čem je aktuální Boží vůle, co je smyslem smlouvy s Hospodinem, co je podstatné, čeho se pro budoucnost držet, nač spoléhat. Spíše než o nějaké jednotlivosti, jde o to, že Ježíš Nazaretský odpovídá tomu, co proroci hlásali jako to podstatné – milosrdenství, spravedlnost pro chudé a ponižované, vysvobození a naději pro utlačované.

Ten na svět poslán jest – rozumí se od Boha, od toho, jehož jméno nelze vyslovit, nelze jím manipulovat, přivlastnit si ho. Znovu se připomíná význam slova Kristus, Mesiáš.

Člověčenství naše ráčil vzít na se – Bůh se stal člověkem, Slovo se stalo tělem, doslova masem (J 1,14). Zvláštností křesťanského poselství je jeho pohoršlivost. Skandální myšlenka, že věčný Bůh přijal hmotné, smrtelné lidské tělo. Na rozdíl od soudobých antických představ o bozích, kteří chodí mezi lidmi v přestrojení, aniž by ztráceli své božské vlastnosti, v křesťanské zvěsti se Bůh

v osobě Ježíše z Nazareta stal naplno člověkem včetně bolesti a smrti, která k lidství patří. Stal se člověkem, přiblížil se nám, zná nás zevnitř. Není chladný, není vzdálený na nebesích, není nepřístupný.

Goliáš oloupen – jestliže Ježíš je jako nový David, Goliáš s ním do páru se hned nabízí. Jenže s kým se Ježíš utkává jako David s Goliášem? Je Goliášem moc římských císařů reprezentovaná Pilátem, který Ježíše odsoudil a nechal ukřižovat? Jaký by to dávalo smysl? A proč je Goliáš oloupen? David ho přece neoloupil... Čtème bibli, tam to všechno je: příběh o tom, jak Ježíš uzdravil jednoho nemocného, němého člověka (L 11,14-23). Jenže tu ho někteří napadli: Ježíš uzdravuje, vyhání démona nemoci, protože je se zlým společen! Sám kníže pekla, Satan, Belzebul, mu dává sílu, dovoluje mu, aby se takhle předváděl. Na to Ježíš odpovídá: nedává to smysl. Zjevně si protiřecíte. Každá nemoc, postižení, posedlost je dílem zla, které se své kořisti jen tak nevzdá. Jestliže vyháním demony, uzdravuji a osvobozuji, pak to znamená, že ten všemocný Satan, ďábel, Goliáš, je přemožen a o svou kořist oloupen. Člověk jest vykoupen - v tom příběhu o Davidovi a Goliášovi je Goliáš profesionální válečník, který se zdá být neporazitelný. Drží v šachu celou armádu Božího lidu jenom svým řevem a řinčením zbraní. Ochromuje je strach. David se proti Goliášovi zdá tak nepatrný. Obyčejný člověk, obyčejný pastýř. Jen říká: člověk nemá klesat na mysl. Goliášovi se postaví a vysvobozuje všechny Boží lid. Paralela s Ježíšem a Satanem je zřejmá. Nepatrný, obyčejný člověk Ježíš proti zdánlivě vševládnému Zlu. Zatímco David bojuje prakem, Ježíš svou obětí. Proto ten zvláštní slovník – člověk (každý člověk, neboť každý člověk je Boží) je Ježíšem z moci Zlého „vykoupen“. V Ježíšově době totiž bylo možno snadno se dostat do otroctví – jako válečný zajatec nebo třeba pro nesplacené dluhy. Z otroctví mohl být člověk vykoupen, když za něj jeho blízký zaplatil. Tady píseň spojuje opět Vánoce a Velikonoce: Ježíš Kristus zemřel za nás, zaplatil svou krví, obětí. Kristovo evangelium zachraňuje ze strachu, z té ochromující fascinace Zlem, Kristus nám dává svobodu od strachu ze smrti, ze zlého kolem nás i v nás, z vlastní bezvýznamnosti, z prázdnoty vesmíru. Jméno Ježíš přeloženo znamená Hospodin vysvobozuje. A proto radujme se, veselme se! Na Vánoce i po nich. Amen.

Pavel Pokorný - kázání z 24.12. 2020 pronesené v sboru ČCE v Praze - Střešovicích (kazatel je farářem tohoto sboru a 1. náměstkem synodního seniora ČCE)

Zemřela Libuše Semilská z Tajné, nedlouho po svých 100. narozeninách

V neděli 27. ledna 2020 ve věku 100 let zemřela ve svém domě v Tajné sestra Libuše Semilská. Smuteční shromáždění se vzhledem k proticovidovým opatřením konalo v sobotu 2. ledna 2021 ve mšenském evangelickém kostele v kruhu rodiny. Rodina plánuje veřejné uložení urny zemřelé do rodinného hrobu v Kadlíně, až to situace dovolí. Život sestry Semilské je nedílně spjat s celou historií samostatného mšenského sboru. Byla konfirmována v roce 1934 prvním farářem mšenského sboru Vladimírem Chvátalem. V roce 1935 asistovala při položení základního kamene ke stavbě mšenského evangelického kostela. V průběhu let doprovázela sborový zpěv při bohoslužbách a byla také kurátorkou našeho sboru. Čest její památce!

Narozeniny sestra Semilská oslavila v sobotu 7. listopadu 2020. Za sbor jí byl v pátek 6. listopadu navečer pográtulovat farář Michal Šimek. Mimo jiné jí předal gratulaci podepsanou členy sboru a také přání za sbor, které zformulovala sestra Lydie Pavelková. Toto přání jí moc potěšilo.

M. Šimek

Přání mšenského evangelického sboru L. Semilské

Mšeno k 7.11. 2020

Milá sestro Semilská,

u příležitosti Vašeho požehnaného životního jubilea, kterého se dožíváte, celý náš sbor Českobratrské církve evangelické Vám přeje, aby dle Boží vůle Pán Bůh i nadále do příštích dnů stál při Vás na každém kroku a neopouštěl Vás.

S vděčností vzpomínáme na léta, která jsme s Vámi prožívali při nelehkém poslání, kterého se Vám dostalo ve funkci kurátorky sboru a kterou jste s láskou vykonávala. I později Váš úsměv nás doprovázel při sborovém životě Vaší příkladnou vírou, láskou a nadějí.

S vděčností za to vše děkujeme.
Zdraví Vás a vzpomíná sbor ve Mšeně.

„Já sám až do vašeho stáří, až do šedin vás budu nosit. Já jsem vás učinil a já vás ponesu,, budu vás nosit a zachráním.“ Izaiáš 46,4

Lydie Pavelková

Libuše Semilská z Tajné oslavila 100. narozeniny, pochází ze Sedlce

Libuše Semilská, roz. Homutová se narodila 7. listopadu 1920 v Sedlci Marii a Josefu Homutovým jako jejich druhé dítě. Její starší sestra Vlasta se narodila v roce 1919, zemřela v roce 2004 ve věku 85 let. Mladší bratr Jan se narodil roku 1928 a dosud žije v Domově seniorů ve Mšeně. Tatínek Libuše Semilské zemřel v roce 1935 ve věku 42 let na následky srdečního revmatizmu získaného v zákopech na srbské frontě za I.svět.války. Maminka Marie roz. Horčicová přežila svého muže o více než 40 let, zemřela v roce 1976.

Homutovi měli velkém hospodářství Pěstovali jetelové semínko, řepu, odchovávali hřibata. Měli ve vsi jako první traktor, se kterým se nejen oralo ale poháněla i mlátička, měli první rádio ve vsi. Libuše Semilská vyprávěla, jak se u poslechu scházelo půl vesnice.

Když byla velká zima a dost sněhu, zapřáhl její otec koně a do korby dal pár balíků slámy a sbíral děti od chalupy k chalupě a dovezl je do Mšena do školy. Zpátky celou cestu děti řádily v závějích, jedna spolužačka prý jednou tak zapadla, a ostatní děti si toho nevšimly až její rodiče po shánce ji došli vysvobodit. Ve vsi sáňkovali od shora od hospody u Nečasů až dolů ke kalu.

Rodina byla evangelická, navštěvovali bohoslužby v mšenském evangelickém sboru. Na varhany tam hrál starý pan Cejp. Z obavy, kdo bude doprovázet po bohoslužbách, až nebude moci on, to vyřešil dědeček. Každou středu odpoledne docházel do statku farář Chvátal, a Libuši i její sestru Vlastu vyučoval, takže již po škole byly schopné doprovázet zpěv při bohoslužbách. Libuše byla ve sboru konfirmována

v roce 1934. 30. června 1935 asistovala při poklepech na položený základní kámen ke stavbě evangelického kostela ve Mšeně.

Libuše Semilská se sestrou Vlastou prázdniny v dětství často trávila u strýce Václava v Šibřině. MUDr Šnajdr je bral autem na návštěvy k pacientům, a oni v autě nezbedně dováděly, pokřikovaly hlavně na kravské potahy, až je chtěl strýc z auta vyhodit.

Dřevo, to bylo vděčné téma. Jak se např. přidělovaly rozměřené díly obecního lesa v Sedlci na těžbu jednotlivým chalupám. Protože výnosnost jednotlivých pasek byla velmi rozdílná, tak aby si nikdo nemohl stěžovat, tak si každý svůj díl vylosoval u obecní komise. No a zpracovávání dovezeného klestí domů na otýpky to musela být také rutina. Denní norma pro děvečku bylo půl kopy, čili 30 ks. Libuše Semilská je doma v Tajné dělala do velmi pozdního věku, ještě v 94 letech.

Ráda vzpomínala na Hospodyňskou školu v Mladé Boleslavi. To byla škola, která připravovala děvčata ze statku na to, aby byly schopné vést hospodářství. Po jejím absolvování měla možnost pokračovat v dívčí škole ve Švýcarsku. Bylo však před válkou a už se jí z domova nechtělo. Se svým budoucím manželem Václavem Semilským se seznámila na sokolském bále ve Mšeně. Narodil se v roce 1914 v Tajné. V dětství brzy přišel o rodiče – tatínek zemřel, když mu bylo pět a maminka v osmi letech. Jeho poručníky se stali příbuzní Semilští z vedlejší obce Stránka. Chovali se k němu velmi dobře. Hospodářství v Tajné (cca 10 ha) dali do nájmu a z toho nechali svého svěřence vystudovat střední i vysokou školu. Je doloženo, že rod Semilských hospodařil na tomto statku od roku 1743.

Svatbu měli Libuše a Václav Semilští v roce 1942 v evangelickém kostele v Praze na Vinohradech. Po svatbě se přestěhovali do Staré Boleslavi, kde bydleli v nájmu. Václav Semilský získal jako vystudovaný inženýr místo na Okr.zem. úřadě v Brandýse nad Labem. V roce 1943 se jim narodila dcera Libuše, v roce 1946 syn Václav a v roce 1957 nejmladší Jan.

Po únoru 1948 začaly persekuce a stěhování sedláků, na čemž se pan Semilský jako státní úředník

odmítl podílet. Vypověděl nájem nájemci hospodářství v Tajné a tak se rodina Semilských jsme se vrátila do rodné chalupy tatínka, kde začali po únoru 1948!! soukromě hospodařit.

Okolo roku 1954 získal Václav Semilský práci jako agronom Strojní a traktorové stanice v Doksích, ale ještě spolu s manželkou asi rok soukromě hospodařili, než je zabral státní statek .

Po skončení hospodaření máma nastoupila do práce na místní farmě státního statku. Na starosti měla díl pole s cukrovkou. Pomáhaly jí její děti.

Později na statku v Tajné zřídili šlechtitelský chov černého, anglického plemene Cornwall a vybrali si Libuši Semilskou, aby se o ně starala. Bavilo jí to, měla dobré chovatelské

výsledky (počet odchovaných selat na 1 prasnici) a jezdila potom s mladými plemennými kusy na aukce do Prahy. Její manžel v této době pracoval na Výrobní zemědělské správě, jako tzv výrobní instruktor.

Z výměnou ředitele státního statku došlo v Tajné ke zrušení chovu prasat a založení chovu koní. Takže Libuše Semilská místo prasat ošetřovala koně. Byl tam chov českého teplokrevníka i s plemennými hřebci a dále závodní koně polo i plnokrevníci. Správcem chovu byl pan Janatka, což byl profižokej, který koně připravoval na závody s přípravou na závody.

Rodina pravidelně navštěvovala s dětmi bohoslužby v evangelickém sboru ve Mšeně. Libuše Semilská doprovázela zpěv na varhany, později se stala kurátorkou sboru.

Manželé Semilští za pomoci dětí zvelebili svůj dům a zahradu, zbourali hospodářské stavení, aby do domu více svítilo sluníčko. Václav Semilský zemřel v červnu roku 1997 ve věku 83 let. Jejich tři děti se v životě neztratily. Syn Václav to neměl jednoduché se dostat na školu díky posudku z národního výboru. Nakonec však absolvoval Vysokou školu zemědělskou. Dnes je již v důchodu a se svojí rodinou žije v Kamýku nad Vltavou. Dcera Libuše po maturitě pracovala na Mělníku, v roce 1967 se vdala a odstěhovala do Prahy. Později až do své smrti v roce 2012 jezdila z Prahy na Tajnou pomáhat mamince a starala se o ni. Syn Jan vystudoval vysokou školu obor slaboproud, oženil se, se svojí manželkou žije v Praze. V posledních letech se vrátil na Tajnou a stará se o maminku. .

Paní Libuše Semilská má ráda svůj dům i zahradu. Na kole jezdila ještě po devadesátce a také trhala třešně ze žebříku. Ještě do nedávné doby navštěvovala bohoslužby v evangelickém sboru ve Mšeně. Vždy s úsměvem se loučila a říkala mi: “Děkujeme Vám za službu.”

V pátek 6. listopadu 2020 navečer jsem zajel k do tajné a oslavenkyni osobně pogratoval a předal gratulaci za evangelický sbor ve Mšeně. Text gratulace napsala členka sboru Lydie Pavelková a Libuše Semilská si ji s velkým zájmem pročítala. Jak mi před několika dny Jenda Semilský řekl, k této gratulaci se neustále vrací a čte si ji.

A já Vám, milá sestro Semilská, blahopřeji a přeji Vám hodně sil do dalších let. Děkuji Vám za věrnost Pánu Bohu i v dobách pro Vás i Vašeho manžela nejtěžších, za Vaši práci, za péči o rodinu. za Vaši věrnou a nenápadnou službu mšenskámu evangelickému sboru. Mějte se hezky!

Michal Šimek (při psaní využil text vzpomínek Václava Semilského – Dědečku, vyprávěj; vyšlo v měsíčníku Mšensko v prosinci 2020)

Maminka mě vedla k víře, byla vzorem píle a pracovitosti

Rozhovor se synem Libuše Semilské byl pořízen v obývací kuchyni v jejím domě v Tajné v pátek 6. listopadu 2020 v předvečer jejích 100. narozenin. Šlo o pozdrav pro ohlášky v rámci bohoslužeb evangelického sboru ve Mšeně v neděli 8. listopadu. Jan Semilský se před několika lety vrátil do rodného domu a o svoji maminku zde vzorně pečoval až do její smrti.

Jendo, Tvoje maminka bude zítra slavit 100. narozeniny. Jak to vnímáš?

Je to teď každý den zázrak, protože tělesná kondice u mamky kolísá. Zrovna dneska jsem si vzpomněl. Když se naposledy vrátila z nemocnice, tak jsme si s bratrem řekli, že to do listopadu možná nevydrží. Byla na tom hodně špatně. Díky, že jí Pán Bůh pozvedl a mohla se toho dožít. Jsou i někdy chvílky dobrý, že pozná příbuzné. Teď si zrovna čte gratulace a má z nich radost. Je to takové hezké.

Budete nějak zvlášť slavit, sejde se rodina v současné koronavirové situaci?

Jak jsme zvyklí, to by bylo kolem padesáti lidí od jejích tří sourozenců - Vlasy, Líby a Jana. Tak to neuděláme. Vyplýnulo to tak, že jezdí pogratovat jednotlivě.

Tys tady v Tajné vyrůstal. Co Tobě maminka dala do života?

Začnu tím, co se týče víry. Byli jsme jako děti od mala vedeni se otáčet k Pánu Bohu, chodit do sboru ve Mšeně. A žít tak, že je Pán Bůh nad námi. Ale nejenom v neděli. Společně jsme si v raném dětství četli Písmákův deník a kalendáře. Dnešní možnosti, abychom si z mobilu pouštěli kázání, jsme neměli. Společně nás vedla ke čtení duchovní literatury. To bylo směřování k Bohu. I když osobní navázání vztahu s Bohem bylo až na prahu mé dospělosti, kdy na to měli vliv i další lidé. Je to věc osobního rozhodnutí, že člověk chce s Bohem žít. V dětství je to takový základ, že tady Pán Bůh je, počítat s ním. Obracet se k němu a dělat ty věci, které pomohou, abychom ho poznávali.

Co dalšího jsi od maminky získal?

Její píle, pracovitost. A vůbec, co prožila její generace – válku, 50. léta, dřina. Já už jsem to na rozdíl od svých sourozenců Vény a Libky zažil málo. Ale přece jenom jsem vyrůstal tady na venkově. Uváděla mě do toho. Takže jsem poznal, že na chleba se těžko vydělává, že to není jen tak snadný. To se hodí. Myslím, že naše generace má ještě jiný pohled na to, že materiální věci nepřicházejí samy od sebe. Když člověk nechce krást a podvádět, tak to stojí úsilí. Myslím, že to jsem tady na venkově získal.

Letos už podruhé prožíváme nouzový stav kvůli covidu. Jak to zvládáte nyní v těchto dnech a týdnech?

Tak tady na Tajné je to mnohem jednodušší. Když je ještě někdy krásně a sluníčko, nemusíme venku přemýšlet, jestli si vezmeme roušku nebo ne. Na zahradě jsou jen ptáci. A ty se nás nebojí. Takže skoro bez problémů. Když potřebuji nakoupit, tak si vezmu roušku, dojezu a pak se umyji, vydenzinfikuji a jinak to neřešíme.

Michal Šimek (vyšlo v prosinci 2020 v měsíčníku Mšensko)

Kázání při smutečním rozloučení s Libuší Semilskou v kruhu rodiny v evangelickém kostele ve Mšeně v sobotu 2. ledna 2021

Jan 11, 25 – I řekl Ježíš: já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude.

Vážená zarmoucená rodino, sestry a bratři, milí přátelé,

Sešli jsme se ve chvíli zármutku nad odchodem vaší maminky, babičky, prababičky a sestry – paní Libuše Semilské rozené Homutové, která nedávno oslavila požehnané sté narozeniny. Pán Bůh ji obdařil léty života, která dovedla velmi dobře využít nejen pro svoji rodinu, ale také pro svoje okolí a také pro sbor Českobratrské církve evangelické ve Mšeně. Její život bychom mohli charakterizovat například těmito několika slovy: úsměv někdy možná i šibalský, laskavost, píle a pracovitost, houževnatost a vytrvalost, statečnost, smysl pro humor a pevná víra ve Spasitele Ježíše Krista

Jsme smutní nad jejím odchodem, ale zároveň ve světle její víry můžeme prožívat i naději, kterou vyjádřila Ježíšova slova: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude.“ Tato slova charakterizují i její neokázalou víru – víru v Toho, který se solidarizoval s námi lidmi a přinesl nám paradoxně na kříži ve své oběti naději, která překračuje hranici smrti. A právě nyní v momentě odchodu vaší blízké si můžeme společně připomínat, že pevná víra je cestou naděje, která pomohla překonat i mnohé životní nástrahy a překážky, kterými si musela projít. A která se jí stala, jak věříme branou ze smrti do života. Libuše Semilská si udržela po celý svůj život víru i navzdory nepříznivým společenským podmínkám minulého komunistického režimu. Společně se svým manželem Václavem Semilským vchovali tři děti- nejstarší Libuši (nar. 1943), Václava (1946) a Jana (1957). A lze říci, že Libuše Semilská svým třem dětem svoji víru předala. Dcera Libuše již bohužel nežije. Narodila se v den narozenin své maminky – 7. listopadu 1943 a zemřela na narozeniny své maminky – 7. listopadu 2012. Také s ní jsme se loučili zde ve mšenském kostele.

Připomeňme si několika slovy životaběh Libuše Semilské, s níž se nyní loučíme v naději, že Pán Bůh si ji k sobě povolal. Narodila se 7. listopadu 1920 v Sedlci Marii a Josefu Homutovým jako jejich druhé

dítě. Měla starší sestru Vlastu, která zemřela v roce 2004 a mladšího bratra Jana, který dosud žije v Domově seniorů ve Mšeně. Tatínek Libuše Semilské zemřel v roce 1935 ve věku 42 let. Maminka Marie roz. Horčicová zemřela v roce 1976. Dětství prožila s rodiči a sourozenci na statku, kde se naučila poctivě pracovat.

Rodina byla evangelická, navštěvovala bohoslužby v mšenském evangelickém kostele. Pan farář Vladimír Chvátal ji a její sestru naučil hrát na varhany, takže již po dokončení školy mohly doprovázet sborový zpěv při bohoslužbách. Konfirmační cvičení absolvovala spolu s dalšími 14 konfirmandy pod vedením faráře Chvátala od 1. února do 6. května 1934. Konfirmační zkoušku absolvovala ve čtvrtek 10. května, konfirmována byla v neděli 13. května. Mezi jejími spolukonfirmandy byli možná některým z vás známí bratři Čeněk a Josef Viriovi. Jako biblický verš na cestu životem dostala citát ze Žalmy 27, 1: „*Hospodin světlo mé.*“ 30. června 1935 Libuše asistovala při poklepech na slavnosti položení základního kamene ke stavbě evangelického kostela ve Mšeně. Lze říci, že její celý život byl spjat s celou historií samostatného mšenského evangelického sboru.

Ráda vzpomínala na Hospodyňskou školu v Mladé Boleslavi. Za svého manžela Václava se provdala v roce v roce 1942 v evangelickém sboru v Praze na Vinohradech. Po svatbě se přestěhovali do Staré Boleslavi. Manžel získal jako zemědělský inženýr místo na Okr.zem. úřadě v Brandýse nad Labem. Po únoru 1948 začaly persekuce a stěhování sedláků, na čemž se Václav Semilský odmítl podílet. Rodina se vrátila do rodné chalupy tatínka v Tajné, kde začali soukromě hospodařit. Po zabrání hospodářství státním statkem Libuše Semilská nastoupila do práce na místní farmě. Nejdříve se věnovala pěstování cukrovky, později úspěšně šlechtitelskému chovu prasat, po jeho zrušení pak chovu koní. Manžel zemřel v červnu roku 1997 ve věku 83 let. Rodina pravidelně navštěvovala s dětmi bohoslužby v evangelickém sboru ve Mšeně. Libuše Semilská doprovázela zpěv na varhany, později se stala kurátorkou sboru. Libuše Semilská měla ráda svůj dům i zahradu. Na kole jezdila ještě po devadesátce a také v té době ještě trhala třešně ze žebříku. Ještě do nedávné doby navštěvovala bohoslužby v evangelickém sboru ve Mšeně. Vždy s úsměvem se loučila a říkala mi: „Děkujeme Vám za službu.“ V pátek 6. listopadu 2020 navečer jsem zajel k do Tajné, abych ji osobně pogrataloval ke 100. narozeninám.

Předal jsem jí gratulaci za evangelický sbor ve Mšeně, který napsala členka sboru Lydie Pavelková. V gratulaci vyjádřila vděčnost za službu Libuše Semilské sboru a mimo jiné napsala: „*S vděčností vzpomínáme na léta, která jsme s Vámi prožívali při nelehkém poslání, kterého se Vám dostalo ve funkci kurátorky sboru a kterou jste s láskou vykonávala. I později Váš úsměv nás doprovázel při sborovém životě Vaší příkladnou vírou, láskou a nadějí. S vděčností za to vše děkujeme.*“ A gratulaci zakončila citátem z Izaiášova proroctví 46,4: „*Já sám až do vašeho stáří, až do šedin vás budu nosit. Já jsem vás učinil a já vás ponesu, budu vás nosit a zachráním.*“

Po celý život byla Libuše Semilská doprovázena biblickým slovem a vírou. Jejím světlem a orientací byl Hospodin, který jí provázel a ochraňoval po celý život i jeho Syn Ježíš Kristus. V této víře a naději ji nyní doprovázíme na její cestě do Božího království. Tak, jak to čteme na smutečním oznámení - I řekl Ježíš: já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude. Amen.

Michal Šimek

Jít životem s Bohem, hledat u něho sílu a vytrvat v tom až do konce

Při smutečním rozloučení se sestrou Libuší Semilskou, které se vzhledem k anticovidovým opatřením konalo pouze v kruhu rodinném v sobotu 2. ledna 2021 v evangelickém kostele ve Mšeně, se za rodinu rozloučil syn Jenda.

„Já bych chtěl střípkama vzpomínek ilustrovat, co tady bylo v kázání. Jsou to autentické chvíle, které naplňují to, co bylo řečeno.

Ta první věc je, kdy nám vyprávěla o konfirmaci. Jak je vedl pan farář Chvátal. Při přípravě je neučil jenom nějaké poučky, ale říkal, že věřit Bohu, znamená rozhodnout se následovat Ježíše. Bylo to jinými slovy vedení k tomu, aby mu naslouchali, aby s ním měli vztah. A aby to Slovo, které přijmou, aplikovali. A ona v těch 14 letech se rozhodla, že touhleto cestou půjde. Že půjde životem s Bohem.

Druhá vzpomínka. Byla dotázána: „Jak jsi mohla vydržet tu těžkou dřinu a psychický tlak?“ – byla míněna válka i padesátá léta. A ona odpověděla: „Protože Bůh mi dával sílu.“

Třetí vzpomínka je osobní. Všichni víte, že jsem měl velké psychické problémy. A v nejhlubší krizi – bylo to v roce 2002 – mě po telefonu povzbudila veršem z 50. žalmu: „Volej ke mně v den soužení, vytrhnu tě a ty mě budeš slavit.“ A to bylo do mého života aktuální Boží slovo, které mě povzbudilo, abych k Bohu opravdu volal a abych se chytil slibu, který v tom verši je. A tak i dnes Pána Boha za to slavím, že mě vytrhl a jsem mámě vděčný, že mi tohle Slovo vyřídila.

A poslední vzpomínka je z tohoto místa. Bylo tu seniorátní setkání mládeže. Seděli jsme tady vepředu a kromě písniček při kytarě se doprovázelo i na varhany. Takže máma byla na kruchtě a hrála a pak byla nějaká promluva, diskutovalo se. A ona přišla blíž k zábradlí a přihlásila se do diskuse. Že nám chce připomenout, že je také důležitá věrnost a vytrvalost. A zase k tomu připomněla verš, že kdo vytrvá až do konce, bude zachráněn.

Když ty střípky vzpomínek složím, tak mi vychází, že její odkaz pro nás je jít životem s Bohem, hledat u něho sílu, svobodu, uzdravení..... A vytrvat v tom až do konce.“

Jan Semilský

Mirek Jirounek nám bude nejen při bohoslužbách chybět

Mirek Jirounek z Mladé Boleslavi občas navštívil bohoslužby v mšenském evangelickém sboru. Po nich většinou zašel společně s Jendou Kozlíkem na kávu a něco dobrého k tomu k Venuši Svobodové. A náhle to přestalo. Mirek zde už není. Zanechal však po sobě hlubokou stopu. Všem, kteří ho blíže znali, bude scházet a budou se možná ohlížet, zda ho přece jenom neuvidí a neuslyší. Vzpomínejme na něj v dobrém.

Miroslav Jirounek zemřel zcela neočekávaně v neděli 22. listopadu 2020. Zemřel otec rodiny, muzikant, dirigent, podnikatel - občan, který věřil, že má vždycky smysl zápasit o slušnost ve veřejném i soukromém životě. Nikdy se nezdráhal říci, co si myslí, padni komu padni.

Narodil se 13. srpna 1955 v Kladně Marii a Bohumilu Jirounkovým. Rodina se záhy přestěhovala do Mladé Boleslavi. Zde pamětník absolvoval navštěvoval základní školu a začal chodit na gymnázium. V rodinném prostředí nasál lásku ke kultuře a tradici 1. Československé republiky. Hrál výborně na housle, s úspěchem absolvoval řadu soutěží.

Duchovně jej výrazně ovlivnil mladoboleslavský evangelický farář Alfréd Kocáb. Hudebně spolupracoval s jeho synem Michaelem.

Přelom v jeho životě znamenala sovětská okupace v roce 1968. Nesmířil se s důsledky normalizace, osobně kritizoval ředitele mladoboleslavského gymnázia Františka Nerada, který brutálním způsobem omezil na škole svobodu projevu a vyznání. V roce 1973 byl vyloučen z gymnázia, přešel do Mnichova Hradiště, ale ani tam nemohl dostudovat. Nakonec dálkově maturoval na gymnáziu W. Piecka v Praze. V roce 1976 byl přijat na pražskou konzervatoř – obor dirigentství, po půl roce byl však i přes výborný prospěch vyloučen.. Studia nakonec dokončil dálkově – bylo mu to umožněno na základě intervence komise pro lidská práva v Ženevě, které napsal dopis. Prošel mnoha dělnickými zaměstnáními včetně topení v Anežském klášteře.

Mirek Jirounek byl také nadšeným tenistou po celý život. Ještě poměrně nedávno se zúčastňoval turnajů.

V roce 1977 podepsal Chartu 77. V listopadu 1989 se zúčastnil zakládající schůze Občanského fóra v Praze společně se svým přítelem Karlem Podholou – primářem oddělení ORL boleslavské Klaudiánovy nemocnice. Dočkal se satisfakce- byl uznán jako účastník 3. odboje. S ženou Michaelou měl pět dětí.

Po převratu se aktivně věnoval hudbě a dirigentství. Spolupracoval s nedávno zemřelým mladoboleslavským skladatelem Jiřím Horáčkem, se svým přítelem Michaelem Kocábem, se skladatelem Petrem Hapkou a dalšími.. Když bylo třeba pomoci, aktivně se angažoval v mladoboleslavském Sokole a stal se jeho starostou. Stál u zrodu mladoboleslavského Spolku přátel umění a zcela zásadním způsobem se zasloužil o to, že Mladá Boleslav získala od firmy Petrof špičkový koncertní klavír pro pořádání koncertů. Jeho jméno je také spjato s mnohaletou činností mladoboleslavské pobočky České křesťanské akademie, jejím by předsedou.

Postoje Miroslava Jirounka zcela mimořádně zaujaly členy občanského sdružení Post Bellum, které organizuje natáčení pamětníků z různých etap historie Československa v rámci projektu Paměť národa. Zájemci se mohou seznámit s osudy Miroslava Jirounka jak na stránkách Paměti národa, tak také poslechem či shlédnutím pořadů v Českém rozhlase a v České televizi:

S životním příběhem Miroslava Jirounka se můžete seznámit na portálu Paměti národa - <https://www.pametnaroda.cz/cs/jirounek-miroslav-1955>

Jeho příběh zpracoval v rámci Projektu Příběhy našich sousedů v Mladé Boleslavi v roce 2015 žákovský tým 4. ZŠ - <https://www.pribehynasichsousedu.cz/mlada-boleslav/mlada-boleslav-20142015/jirounek-miroslav/>

V audioarchivu Českého rozhlasu najdeme pohled Mikuláše Kroupy na Miroslava Jirounka v rámci cyklu [Příběhy 20. století \(Český rozhlas – stanice Plus – 6.3. 2016\):](https://plus.rozhlas.cz/miroslav-jirounek-spickovy-houslista-a-dirigent-podepsal-chartu-77-6511842)
<https://plus.rozhlas.cz/miroslav-jirounek-spickovy-houslista-a-dirigent-podepsal-chartu-77-6511842>

Mirek Jirounek vystoupil také v jednom z dílů [Příběhů 20. století v České televizi:](https://www.ceskatelevize.cz/porady/11454740577-pribehy-20-stoleti/216562261760001-skola-normalniho-zivota/)
<https://www.ceskatelevize.cz/porady/11454740577-pribehy-20-stoleti/216562261760001-skola-normalniho-zivota/>

Když Post Bellum k 30. výročí pádu komunistického režimu v Československu chystalo cyklus Tváře vzdoru, nemohl chybět ani Mirek Jirounek. Dokument z portálu Aktuálně.cz je dostupný na této adrese:

<https://video.aktualne.cz/tvare-vzdoru-89/serial-komunisti-si-narokovali-celeho-cloveka-vzpomina-disid/r~c900ff6cdf8b11e9b1410cc47ab5f122/>

[Vzpomínka na Mirka Jirounka vyšla ve středu 23. prosince v papírovém vydání Boleslavského deníku:](https://boleslavsky.denik.cz/ctenar-reporter/mirek-jirounek-nam-bude-chybet-20201223.html?gnews)

<https://boleslavsky.denik.cz/ctenar-reporter/mirek-jirounek-nam-bude-chybet-20201223.html?gnews>

S životním příběhem Mirka Jirounka se můžete seznámit na webu Boleslavského deníku: <https://boleslavsky.denik.cz/ctenar-reporter/ovlivnili-me-rodice-otec-vzdelanec-a-matka-batovacka-20201223.html>

S Miroslavem Jirounkem se jeho rodina a přátelé rozloučili v sobotu 12. prosince 2020 v kostele sv. Havla v Mladé Boleslavi. Kázal boleslavský evangelický farář Jonatan Hudec, za rodinu se rozloučila nejmladší dcera zemřelého Magda.

Mirek Jirounek byl nevšední osobností. Všem, kdo ho znali, bude chybět.

Čest jeho památce!

Michal Šimek

S praktická lékařkou Kateřinou Hartlovou o koronaviru ve Mšeně

Tento rozhovor byl pořízen v pátek 13. listopadu 2020 pro ohlášky v rámci on-line bohoslužeb evangelického sboru ve Mšeně v neděli 15. listopadu. Proto prosím čtenáře, aby toto měl při čtení rozhovoru na zřeteli. Situace se za dobu do vydání rozhovoru ve Mšensku, mohla změnit..

Na jaře podle Vašich dřívějších slov koronavirus Mšeno nepostihl. Jak to vypadá dnes?

Na jaře to bylo výborné, protože Mšeno zůstalo nedotčené. Teď na podzim byla situace odlišná. Způsobila to ohniska ve školce a v Domově seniorů. Před měsícem bylo na Mšensku nakaženo kolem 80 lidí. Naštěstí nám to už pomalinku odeznívá. Vidím to i v ordinaci, že situace se pomalinku uklidňuje.

Chodíte do Domova seniorů, kde pečujete o řadu jeho obyvatel. Co nynější situace znamená pro zaměstnance a obyvatele, které mají na starosti?

Pro zaměstnance je to strašná zátěž. Všechna opatření, která s koronavirem souvisejí, zabírají hrozně moc času. Musíte se pořád

soustředit. Pracujete v ochranných pomůckách. To komplikuje péči, všechno trvá dvakrát déle. Stran klientů mi to přijde ještě horší. Už jsou strašně dlouho v izolaci od okolního světa. Nemůžou k nim jejich blízcí. Obyvatelé nemůžou jít před dům, jak tam byli zvyklí posedávat. Takle situace je smutná.

Jak to z Vašeho pohledu snášejí?

Lidi, kteří jsou spíše samotáři a nechodili na žádné aktivity nebo ven, těm je to celkem jedno. Ale je tam spousta lidí, za kterými pravidelně chodily návštěvy. Každý den tam měli rodinu nebo známé. A nyní jsou smutní. Ztrácejí chuť cokoli dělat. Už se to táhne druhý měsíc a nepřispívá k tomu ani počasí, kdy je venku mlhavo. Hrozně se těším, až to skončí.

Vy sama jste byla covidem nakažena. Jak to probíhalo. Jak byste tuto nemoc charakterizovala na základě Vaší profesní i osobní zkušenosti?

Covid má u různých lidí různé průběhy. Z médií víme, že většinou jsou obavy o starší pacienty, kde u nich může být těžší průběh. Já sama jsem byla svědkem toho, že třeba z 35 testovaných pacientů v pokročilém věku, dejme tomu nad sedmdesát pět výš - byli tam i osmdesátiletí a devadesátiletí - bylo dvacet pět úplně bez příznaků. Vyšla jim jenom pozitivita, virus je jenom lehce „štrejchnul.“ U těch zbývajících s příznaky jich měla polovina příznaky lehčí, polovina těžší. Jakmile má někdo těžší příznaky, průběhy bývají dramatické. Já jsem za poslední tři dny posílala čtyři lidi do nemocnice. Všichni jsou na lůžkách jednotky intenzivní péče.

My jsme se doma nakazili všichni čtyři, přičemž pravděpodobně to rodina chytila ode mně. Já jsem průběh neměla úplně ideální. Ulehla jsem z teplotami 39 stupňů a bolestmi celého těla. Takové chřipkové příznaky, které relativně rychle odezní. Mně teplota odezněla během dvou dnů. Ale přetrvávala naprosto šílená únava a bolesti svalů a kloubů. Přičemž už se Vám zdá, že se lepšíte. Někdy kolem sedmého dne se mi objevil kašel – suchý, dráždivý, pocit nedostatku dechu. Není to příjemné. I potom, kdy Vám skončí infekční období, které trvá přibližně kolem deseti dnů, tak nemáte vyhráno. Protože jste pořád

unavený, zadýcháváte se. Já jsem teď skoro měsíc po covidu a teprve poslední dva tři dny se cítím jako předtím.

Četl jsem, že covid může být docela zákeřný. Lidé a nejenom ti staří, mohou zemřít poměrně velmi rychle. Jak Vy vidíte nebezpečnost této nemoci?

Když chytíte chřipku, tak víte, že budete ležet týden v posteli. Bude Vás všechno bolet, budete unavený další 14 dní. Když chytíte covid, tak ze začátku můžete mít lehčí průběh. Ale může kdykoliv dojít ke zhoršení zdravotního stavu.

Mně se to teď právě stalo, jak jsem mluvila o svých pacientech z posledních tří dní. Měli teplotu třeba jenom třicet sedm, žádný kašel, žádné jiné příznaky. Během hodiny devětatřicítka horečky a oboustranný zápal plic. Covid je z mého pohledu nevyzpytatelná nemoc.

Jak se díváte na to, že ministr Havlíček chystá otevření většiny obchodů na začátku prosince? Myslíte si, že to přispěje k omezení šíření nákazy?

Určitě ne. Myslím, že to dělají kvůli vánocům. Obchody bych určitě neotevírala. Spíš by měli pustit děti do škol. A obchody by mohly ještě chvíli počkat.

Máte nějakou naději? Vidíte už světlo na konci tunelu?

Jaro. Jinak – už se blížíme k půl milionu nakažených lidí, kteří to právě prodělávají nebo prodělali. Čím bude tohle číslo větší, tím budeme mít větší naději, že se bude rozvolňovat, protože populace začne být promořená. Už se bude vědět, že pět, deset dětí ve třídě covid prodělalo. Myslím si, že by se pomalu mohlo vracet k výuce, protože ze třiceti dětí máte deset, které Vám to v následujících pár měsících určitě nechytanou. Tohle je na tom pozitivní – když už nás to tolik prodělalo, tak se nám už přibližuje šance, že by se nám život mohl vrátit k normálu.

Michal Šimek 13.11. 2020 (vyšlo v prosinci 2020 v měsíčníku Mšensko)

S ředitelkou Domova seniorů Mšeno Blankou Dvorščíkovou o koronaviru

Tento rozhovor byl pořizen v pátek 20. listopadu 2020 pro ohlášky v rámci on-line bohoslužeb evangelického sboru ve Mšeně v neděli 22. listopadu. Proto prosím čtenáře, aby toto měl při čtení rozhovoru na zřeteli. Situace se za dobu do vydání rozhovoru ve Mšensku, mohla změnit.

Jak vnímáte rozdíl v situaci s koronavirem na jaře a nyní na podzim pro Domov seniorů ve Mšeně?

Rozdíl je hlavně v tom, že nyní se infekce u nás projevila. Infikováni byli klienti i zaměstnanci. To na jaře nebylo, ale byl tehdy větší strach než nyní. Nedokážu říct, co bylo snadnější, co bylo obtížnější. Je pravdou, že v tuto chvíli, když jsme tu infekci u nás měli, bylo to náročnější pro personál a pravděpodobně i pro klienty. Musíme dosud používat ochranné pomůcky. A to nemyslím pouze roušky, ty používáme od března. Děvčata musí mít obleky a rukavice a to je pro ně velice náročné. Když jsou v nich dvanáct hodin, tak to není jednoduchá práce.

Není to jednoduché ani pro klienty. Musí být izolováni, musí být na pokoji, nesmí být kontaktováni ani mezi sebou, už vůbec ne s rodinami nebo se svými blízkými. K nim chodí pouze, když to řeknu – „tito kosmonauti.“ Vůbec to pro ně není jednoduché. Někteří jsou z toho zděšení, jiní z toho mají legraci. Je to náročné pro obě strany. Doufám, že to brzy přejde a brzy bude klid. A zase budeme moci chodit ven, stýkat se a dělat krásné kulturní akce a všechno bude veselé a zalité sluníčkem.

Využili jste pomoci dobrovolníků, kteří se Vám na základě výzvy nabídli?

Výzvu jsem zveřejnila ve chvíli, když jsem zjistila, že víceméně asi tři čtvrtě zaměstnanců je pozitivních a během hodiny vypadli z provozu. Bylo potřeba nějakým způsobem provoz zajistit. Ten náročnější provoz. Klientů bylo poměrně hodně pozitivních, takže práce tam byla také náročnější. Proto jsem dopředu tu výzvu zveřejnila. Dobrovolníci se mi začali hlásit, čehož si nesmírně vážíme. Strašně moc těm lidem děkuji.

Opravdu, byli jsme strašně rádi, že jsou lidi tak vstřícní a tak úžasní, že nám byli ochotni přijít pomoci.

Nicméně jsme všichni napjali síly úplně na maximum, zvládli jsme to vlastními silami. Děvčata i chlapi, které tu máme – všichni byli skvělí. Těch nejhorších čtrnáct dnů jsme nějakým způsobem překlenuli.

Chcete něco vzkázat účastníkům bohoslužeb? Máte možnost je pozdravit.

Chtěla bych vás všechny pozdravit a vzkázat vám, abyste byli všichni zdraví, šťastní, spokojení. A všichni společně budeme věřit tomu, že to opravdu brzy přejde, budeme se všichni setkávat a budeme všichni šťastní a bude to zase všechno krásný.

Michal Šimek 20.11. 2020 (vyšlo v prosinci 2020 v měsíčníku Mšensko

Poznávací příměstský tábor ve Mšeně

Začnu bych trochu ze široka, snad to nebude vadit. Dnes není výjimečné, že má někdo dvě vysoké školy. Také v naší OPS (obecně prospěšná společnost) je řada mezioborově vzdělaných lidí (nemluvě, že někteří mají vysoké školy i tři). Je to ovšem až v dnešní době a vesměs mezi akademiky.

Tento článek je ale o příměstském táboře. A ten byl loni inspirován osobností narozenou před téměř 650 roky, která navíc působila převážně mezi prostým lidem. Už ve středověku se stala mistrem (rozuměj dnes něco jako magistrem) čtyř věhlasných univerzit své doby (Praha, Heidelberg, Paříž, Kolín) a studovala i v Oxfordu a Jeruzalémě. Byl to jeden z největších Čechů středověku, byl upálen v Kostnici – ano, hádáte dobře – jmenoval se Jeroným Pražský.

Minulý rok v závěru srpna 2020 se konal příměstský tábor ve Mšeně již počtvrté a účastnilo se ho 15 dětí, což bylo asi nejvíc a také program stál letos za to. Posuďte sami - provázal nás životní příběh a všestranná vzdělanost Jeronýma Pražského, ale to neznamenalou nějakou nouzi o konkrétní zážitky v programu dětí. Spíš naopak, když jsem je teď s odstupem začal sepsovat, ani jsem nevěřil, že se to všechno dalo

stihnout. Ale děti jsou mi svědky, takže mohou informovat i čtenáře o tom, co vše se povedlo vidět a zažít.

Shodně s předchozími lety mají děti část programu někde na místě se zázemím a v druhé části výletujeme za poznáním někam ven. Naše doma letos bylo ve Mšeně v Evangelickém sboru a na Kanině v OPS. Tam jsme kreslili na dané téma, dělali keramické výrobky, tvořili skládanky z tenkých papírů. Poslední den tábora jsme s instruktorem vyráběli ze dřeva ptačí budky (pro zájemce jich máme několik ještě zdarma k dispozici). Také jsme byli v lese uklízet a opravovat a slyšeli několik pořadů a povídání k táborovému tématu. Venku i uvnitř jsme hráli hry poznávací, dovednostní a sportovní a kupodivu byly i chvíle volné zábavy, což děti také ocení.

Potom jsme vyrazili do světa. A podívali jsme se do Horek nad Jizerou a šli do Dražic na hrad. Poté jsme putovali do Benátek, kde jsme prošli město, zahrady, zámek a park s herními prvky. Také jsme byli na dobrodružném výletě u větráku ve Vrátně a pěšky došli do Lobče na prohlídku tamního muzea, ale hlavně výtečného pivovaru.

Navštívili jsme též Mladou Boleslav – hrad s jeho expozicí, hravé fontány na náměstí i velkolepý kostel Sboru českých bratří, kde probíhala šťastnou náhodou výstava, která byla pro děti poněkud poutavější, než exponáty muzea. Jednalo se o interaktivní výstavou stavebnic, skládaček a hraček. Chybět nemohl ani dětem oblíbený prosklený výtah. Dobrodružný byl však návrat z tohoto výletu, to když nám zrušili zpáteční vlak, kvůli velkému větru a stromům popadaným na trati.

V bližším okolí jsme se vydali do Chorušic s výkladem v kravíně, a poté jeli do Velkého Újezda, kde děti viděly milé představení loutkového divadla a prohlédly si expozici Starých krásností. Odtud jsme přes Stránku došli opět pěšky do Mšena.

To vše by nebylo tak bohaté, kdyby nebylo loňské podpory Ministerstva práce a sociálních věcí a EU pro projekt táborů spolku Pat a mat, který celý loňský ročník zaštil. A jestli se v této podivné době něco nepříhodí, budeme mít tuto podporu i další dva roky. Stejně díky patří i všem, kdo podporují slovem, činem i darem celou naši OPS.

Téma všeobecného a širokého vzdělanostního základu v různých oblastech bylo tedy to, co loni provedlo náš tábor. Nedočkávat vyhlížíme dobu, a snažíme se pro to něco udělat, kdy u nás bude opět dobře. Tak

jako tomu bylo v období a po konci vlády Karla IV. kdy se přesně v roce jeho úmrtí rodí osobnosti typu Jeronýma Pražského. Jen v takové době a v prostředí vzdělanosti mohou z našich dětí po desetiletích devalvací začít vyrůstat zase moudré osobnosti. Osobnosti mající vlastní názory za než se nebudou stydět, ba ani bát, v nejposlednějším případě třeba skonat na pomyslné hranici.

Za všechny pomocníky a vedoucí, Michal V. Hanzelín

Příběhy našich sousedů Mělnicko – závěrečná on-line prezentace 12. 11. 2020

Projektu Příběhy našich sousedů Mělnicko se v loňském roce zúčastnil také tým ze ZŠ Mšeno. Zpracoval příběh mšenského občana Josefa Kulmana. Jeho rodiče byli členy evangelického sboru ve Mšeně.

Mělnicko, Praha -Závěrečná on-line prezentace projektu Příběhy našich sousedů se uskutečnila ve čtvrtek 12. listopadu 2020. Zúčastnily se jí zástupci jednotlivých týmů, kteří prezentovali své pamětníky, vedoucí týmů, ředitelé zúčastněných škol, starostové obcí, které projekt podpořily a také pamětníci. Prezentace byla vedena a moderována ze sídla Post Bella v pražské Lucerně.

Moderátor a zároveň koordinátor projektu Michal Šimek připomněl, že tato prezentace už byla dvakrát odložena vzhledem k epidemii covidu. Nejdříve na jaře a posléze i na podzim, kdy se měla v omezeném počtu konat na Palachově gymnáziu na Mělníku. Moderátor ocenil, že své pamětníky prezentovali i bývalí deváťáci, kteří již studují na střední škole a přesto si nyní našli čas.

Účastníci prezentace uctili minutou ticha památku dvou pamětníků, kteří v průběhu roku zemřeli – paní Růženy Sojkové ze Želíz a pana Josefa Kulmana ze Mšena.

Vedoucí projektu Příběhy našich sousedů Veronika Stehlíková z Post Bella ve svém pozdravu zdůraznila, jak je důležité si prostřednictvím zaznamenávání pamětnických příběhů připomínat naši minulost a poděkovala všem zúčastněným týmům za jejich práci. Projektu se zúčastnilo 37 žáků v sedmi týmech z pěti škol (ZŠ Všetaty, ZŠ Byšice,

ZŠ Mšeno u Mělníka, ZŠ Jungmannovy sady na Mělníku, ZŠ Lužec nad Vltavou).

Během prezentace se její účastníci mohli seznámit s **příběhy sedmi pamětníků – Jindřišky Herclíkové z Drís** (dramatické události na konci 2. světové války, **Marty Krymlové ze Všetat** (účast na sokolských sletech a spartakiádách), **Josefa Kulmana ze Mšena** (potíže učitele se špatným kádrovým profilem), **Jany Ramešové z Jevíněvse** (její prateta Tereza Stolzová zpívala ve světové premiéře v milánské La Scale Aidu v opeře Giuseppe Verdiho), **Josefa Sádla z Byšic** (jeho celoživotní angažmá v Sokole), **Ruženy Sojkové ze Želíz** (její tatínek Josef Hořejší vlastnil továrnu na kočárky na Mělníku a byl 7.1. 1950 popraven), **Věry Velínské z Byšic** (o dětství ve mlýně Lejkov v Byšicích, tatínkova pomoc partyzánům za války a jeho zatčení po nástupu komunistů k moci).

Projekt PNS Mělnicko byl nesoutěžní. Přesto se koordinátor Michal Šimek obrátil na ředitele mělnického archivu Dalibora Státníka, aby se vyjádřil k výsledkům práce jednotlivých týmů. Jeho posudek Michal Šimek přečetl vždy ke konkrétnímu týmu po skončení prezentace jeho pamětníka. Dalibor Státník přes různou kvalitu zpracování příběhů ocenil práce všech týmů takto: *„Všechny příběhy jsou zpracovány kvalitně, doprovodné fotografie jak z rozhovorů, natáčení, tak i jako dokumentace narátorů jsou rovněž standardní.“*

Účastníky prezentace pozdravili ze záznamu či živě starostové všech zúčastněných obcí. Ze záznamu také dosud žijící pamětníci s výjimkou Jindřišky Heclíkové, jejíž pozdrav všem účastníkům vyřídila její vnučka. Na otázky moderátora starostové vysvětlili, proč jejich obce finančně podpořily účast škol na projektu, popsali, jak se vyrovnávají s covidem a pozdravili účastníky prezentace. Mělnický starosta Ctirad Mikeš zhodnotil práci Post Bella nejenom na tomto projektu, když řekl: *„Post Bellum dělá vysoce záslužnou práci. A nedělá ji jenom jako, ale doopravdy. Oceňuji práci koordinátora Michala Šimka, který dotáhl projekt až k této formě závěrečné prezentace navzdory tomu, že byla dvakrát odložena.“*

Moderátor upozornil na to, že zájemci se mohou s výsledky práce jednotlivých týmů seznámit na stránkách projektu po rozkliknutí následujícího odkazu:

<https://www.pribehynasichsousedu.cz/melnicko/melnicko-2019-2020/>

Také zdůraznil, že seznámení s těmito pamětnickými příběhy nám znovu ukázalo, jak život společnosti zdaleka netvoří jen lidé, kteří mají moc a peníze. Pro život společnosti jsou důležití normální nenápadní lidé, kterým je vlastní slušnost, poctivost, opravdovost a statečnost.

Poděkoval všem za účast při závěrečné prezentaci. Vyjádřil díky také těm, kteří projekt podpořili finančně nebo morálně, zejména: Gymnázium Jana Palacha na Mělníku za poskytnutí prostor pro uvažovanou závěrečnou prezentaci, jmenovitě paní ředitelce Iloně Němcové. Za finanční podporu jednotlivých školních týmů městysu Všetaty, obci Byšice, městu Mšeno, městu Mělníku a obci Lužec nad Vltavou. Také všem členům týmů a jejich vedoucím.

Kromě těchto výše jmenovaných sluší ještě poděkovat Městskému kulturnímu centru na Mělníku, v jehož prostorách se měla konat již v březnu 2020 závěrečná prezentace, Signál rádiu v Mladé Boleslavi za umožnění natočení rozhlasových reportáží, odborníkům z Post Bella za vedení videoworkshopů a ředitelkám a ředitelům zúčastněných škol za morální podporu práce týmů.

A v neposlední řadě patří dík také hlavním partnerům projektu Příběhy našich sousedů – Českému rozhlasu, Ministerstvu školství a firmě Analogia.

Před závěrečným rozloučením si před kamerou Veronika Stehlíková s Michalem Šimkem skleničkou džusu připili na zdar projektu a zdraví všech zúčastněných.

Michal Šimek

Pozdrav starosty Martina Macha účastníkům závěrečné prezentace

Mšenský starosta Martin Mach se nemohl osobně zúčastnit závěrečné on-line prezentace. Proto byl s ním předtočen pozdrav, který byl ze záznamu účastníkům puštěn:

„Město Mšeno podporuje všechny projekty, které pořádá Post Bellum proto, že podle nás je důležité poznávat naši historii a možná na těchto lokálních případech ze sousedství to pro mnoho mladých lidí bude uchopitelnější než poznávat tu historii v globálním kontextu. Když si s pamětníky povídají, dozví se mnoho konkrétního zajímavého z okolí nebo místa. Můžou porovnat, jak se žilo kdysi a jak se jim žije dnes.“

Doufám, že si při tom všichni uvědomí, že žijeme ve skutečném ekonomickém blahobytu, že si toho musíme vážit. A je to díky demokracii, o kterou je stále třeba bojovat.“

K působení koronaviru ve Mšeně : „*Je to velmi obtížná zkouška pro všechny z nás. Ve Mšeně zrovna v uplynulých dvou týdnech koronavirus nastoupil s plnou silou, takže s ním bojujeme. Snažíme se navzájem si všichni pomáhat. Jak zaměstnanci různých organizací města často odpadávají, tak se zastupujeme, pomáháme si. Pevně věřím, že za týden budeme z nejhoršího venku a tuhle lokální exponenciálu překonáme. A budeme se všichni těšit na vakcínu.“*

Závěrečné slovo: „*Dobrý den, zdravím všechny žáky i dospělé občany. Doufám, že se prezentace budou všem líbit a že se dílo podaří. A děkuji všem, kteří se tohoto krásného projektu zúčastnili.“*

Přepsal Michal Šimek

Josef Kulman – životopis

Josef Kulman se narodil 11. března 1932. Maminka se jmenovala Marie a pocházela ze Šumavy, tatínek Josef z Mělnického Vtelna. Měl sestru Zdenu. Narodil se do rodiny, která vlastnila mlýn, pekárnu a pilu. Během druhé světové války mu zemřel tatínek a s maminkou na všechno zůstali sami. Jako malý si hrál jako každý kluk s kamarády. Jak nám sám řekl, dělal klukoviny. Časem na něho začaly doléhat komplikace, které často souvisely s politickou situací.

Základní školu navštěvoval malý Josef ve Mšeně. Poté absolvoval gymnázium v Teplicích a vysokou školu pedagogickou v Ústí nad Labem, kde vystudoval obor matematika a fyzika. Učil se také na mlynářské škole v Pardubicích.

Rodiče byli členové evangelického sboru ve Mšeně. Také byli vlastenci, neváhali za druhé světové války pomáhat lidem z okolí. Mleli jim načerno, což byl velký risk, mohli jít do vězení a přijít o živobytí. I přes to, že do mlýna si během druhé světové války chodili pro vodu členové wehrmachtu z pozorovatelný, která byla v místech dnešního plochodrážního stadionu, pomáhali partyzánům.

Když skončila válka, Josef se začal učit na mlynářské škole v Pardubicích. V roce 1948 byl mlýn i ostatní rodinný majetek

znárodněn komunisty a začal patřit pod statní statek Mšeno. Tomu předcházelo zatčení maminky, která nahlásila nepravdivý údaj o počtu obilí ve mlýně a strávila měsíc v budově soudu na Mělníku. Kulmanovi pak bydleli nahoře nad pekárnu. Pan Kulman si později postavil svépomocí domek se svou manželkou Hanou, ve kterém dnes bydlí.

V polovině padesátých let se pan Kulman stal učitelem ve Mšeně, jeho manželka Hana pracovala ve školní jídelně. Nakonec musel odejít, protože nevyhovoval místním funkcionářům. Nové zaměstnání dostal na dlouhá léta v základní škole Pšovka na Mělníku. Do Mšena se nakonec vrátil ještě před sametovou revolucí. Získal místo učitele na zdejší zvláštní škole. V devadesátých letech učil fyziku na 2. stupni místní základní školy. Pan Kulman měl údajně přednášky na nějaké průmyslovce v Ústí nad Labem. Po revoluci byl panu Kulmanovi navrácen majetek ve špatném stavu, ale mlynářem se znovu nestal. Pan Kulman se ve svém volném čase věnoval zahradničení a kovářství, které se naučil od jednoho kováře na Mělníku.

Pan Kulman bohužel po krátké nemoci dne 25. října ve věku 88 let zemřel. Natáčení rozhovoru s ním bylo docela náročné, jelikož se mu hůř mluvilo a špatně slyšel. Byla to dobrá zkušenost.

Lukáš Kauler (člen týmu ZŠ Mšeno)

Dětská vánoční besídka v kostele bez dětí a přece s nimi

Mšeno - Dětská vánoční besídka dětí z biblických kroužků se letos konala v evangelickém kostele ve Mšeně v neděli 20. prosince 2020. Děti nebyly vzhledem k anticovidovým opatřením přítomny. Přesto zde byly a vystupovaly v krátkých video či audio vystoupeních, které s nimi na mobil natočili rodiče doma. Nahrávky přehlédl a sestavil do videofilmu farář Michal Šimek. Návštěvníci besídky, která se konala v rámci bohoslužeb na 4. adventní neděli, shlédli vystoupení, které bylo promítnuto přes dataprojektor na plátno. Součástí videobesídky bylo i vyprávění pro děti na adventní téma podobenství o deseti družičkách z Matoušova evangelia. To si připravila Helena Šimková.

Součástí besídky byla recitace básniček s vánoční tematikou či zpěv a hraní koled a také načtená modlitba. Rodičům dětí patří dík za čas,

kteřý věnovali natočení videí. Bez nich by se besídka nemohla uskutečnit. Záznam bohoslužeb s vánoční besídkou dětí najdou zájemci na odkazu na YouTube kanálu mšenského evangelického sboru: <https://youtu.be/8-NbSJjBUSw>

Michal Šimek (psáno pro lednové vydání (2021) měsíčníku Mšensko)

Krátce

Členka sboru Sára Šimková, která byla konfirmována v roce 2015, nastoupila na začátku září 2020 ke studiu na Evangelické teologické fakultě UK v Praze s úmyslem stát se po absolvování farářkou.

xxx

Pravidelný účastník bohoslužeb v Domově seniorů Josef Jankovič zemřel v sobotu 19. září 2020 ve věku nedožitých 82 let. Čest jeho památce!

Xxx

Loutkovou pohádku pro děti O zakleté princezně aneb Dlouhý, Široký a Bystrozraký zahrála Jitka Hrdličková v evangelickém kostele v pátek 25. září 2020.

Xxx

Libuše Čerovská – rodačka ze Mšena a dlouholetá členka našeho sboru zemřela v pondělí 28. září 2020 ve věku 88 let. Čest její památce!

xxx

Poslední veřejnou bohoslužbu pro obyvatele Domova seniorů ve Mšeně měl farář Michal Šimek v úterý 15. září 2020. 24. září byly kvůli proticovidovým opatřením zakázány návštěvy, což znemožnilo i konání bohoslužeb v domově. Farář Michal Šimek posílá mailem pro zájemce buď krátké pobožnosti, které jim které jim zaměstnanci vytisknou nebo odkazy na bohoslužby mšenského evangelického sboru na YouTube.

xxx

Poslední veřejné bohoslužby na podzim se v evangelickém kostele konaly v neděli 11. října. Po uvolnění opatření se potom konaly veřejné bohoslužby v období od 6. do 25. prosince. Po vyhlášení 5. stupně PSA byly bohoslužby v neděli 27. prosince a 3. ledna 2021 předtočeny a zveřejněny na YouTube kanále mšenského evangelického sboru. Na

základě rozhodnutí staršovstva se bohoslužby od neděle 10. ledna konají opět v kostele. Může se jich při dodržení opatření zúčastnit až 24 lidí – tedy 10% z kapacity kostela pro sedící. Původní opatření při 5. stupni PSA umožňovala konat bohoslužby pro 10 lidí.

xxx

Od poloviny října se nekonají biblické kroužky na faře a ani nedělní škola. Farář Michal Šimek je s dětmi v kontaktu prostřednictvím e-mailu. Dvakrát za tu dobu objel bydliště dětí, kam dopravil biblické dějepravy a dárky po dětské on-line vánoční besídce.

xxx

Poslední společná schůze staršovstva na faře se konala v neděli 4. října. Od konce listopadu se konají schůze staršovstva on-line.

xxx

V Domově seniorů ve Mšeně zemřela v sobotu 28. listopadu ve věku nedožitých 99 let sestra Věra Vogelová, členka našeho sboru. Rozloučení se konalo v úzkém kruhu rodinném. Čest její památce!

xxx

Děti z biblických kroužků vybarvily na papírové předlohy andílky. Ty byly před Vánoci zaslány do evangelického luterského sboru Gruna-Seidnitz v Drážďanech. S tímto sborem udržuje mšenský evangelický sbor kontakty.

xxx

Staršovstvo schválilo text smlouvy mezi městem Mšeno a mšenským evangelickým sborem o vybudování vrtů pro tepelná čerpadla na farní zahradě. Pokud se vše uskuteční podle předpokladu, tepelná čerpadla budou sloužit k vytápění mšenského Domova seniorů.

xxx

Od září do prosince se uskutečnila tři setkání nad biblí, z toho dvě byla on-line. Ve stejném období se uskutečnila čtyři setkání zvaná seznámení s biblí, z toho tři on-line.

xxx

Michal Šimek

Za Svátou Karáskem

Evangelický farář Svatopluk Karásek zemřel v neděli 20. prosince 2020. Rozloučení se bude konat v sobotu 23. ledna 2021 v evangelickém kostele U Salvátora v Praze od 15 hod. - kvůli covidové situaci pouze na pozvánky. Celý obřad bude živě přenášán. Svátka Karásek od roku 1972 do roku 1976 působil jako kastelán na hradě Houska nedaleko Mšena u Mělníka poté, co mu byl odňat státní souhlas. Také někdy navštěvoval bohoslužby v mšenském evangelickém sboru. V roce 1976 byl zatčen a odsouzen do vězení v procesu proti skupině Plastic people a spol. Občanská solidarita s uvězněnými muzikanty vedla ke vzniku Charty 77. Připomenout si jeho osudy nebo se nově s nimi seznámit můžete po rozkliknutí následujících odkazů na pořady a články:

Česká televize: Fenomén Underground – díl o Sv. Karáskovi nazvaný „Bránil se jen kytarou“:
<https://www.ceskatelevize.cz/porady/10419676635-fenomen-underground/414235100221005-branil-se-jen-kytarou/8554-svatopluk-karasek/>

Český rozhlas – Dvojka:<https://dvojka.rozhlas.cz/v-78-letech-zemrel-duchovni-a-pisnickar-svatopluk-karasek-poslechnete-si-8388491>

Časopis Reflex: <https://www.reflex.cz/clanek/rozhovory/57780/zemrel-pisnickar-a-duchovni-svatopluk-karasek-uz-nejsem-intelektual-jen-mlcenlivy-farar-rekl-kdysi-reflexu.html>

Irozhlas: https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/svatopluk-karasek-zemrel-umrti-pisnickar-evangelicky-duchovni-underground_2012201438_vtk

Seznam zprávy: <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/zemrela-duse-ceskeho-undergroundu-farar-svata-karasek-134605>

Paměť národa: <https://www.pametnaroda.cz/cs/karasek-svatopluk-1942>

Michal Šimek

Bohoslužby v kostele i na webu

Bohoslužby pro ty, kdo je nenavštíví osobně v kostele, budou do ukončení proticovidových opatření z odstupem 1-2 dní umístěny na YouTube kanálu mšenského evangelického sboru: <https://www.youtube.com/channel/UCAr1LwdUxkuuXmcOUa-Iw>. Odkaz zájemci najdou rovněž na webových stránkách sboru: <https://msenocce.wbs.cz/Nahravky-bohosluzeb.html>

Úhrada saláru, dary

Příspěvek na provoz sboru či dary sboru můžete předat osobně v kostele, převodem nebo převodem na sborový účet č. 230 163 7493 / 2010 Děkuje !

Své hospodaření Českobratrská církev evangelická zakládá na dobrovolné obětavosti, ať se to týká **sbírek**, nebo **darů**. , mezi něž zahrnujeme i příspěvky zvané **salár**, které by jako hlavní zdroj příjmů měly zabezpečit vlastní církevní činnost.

Synodní rada ČCE vydala letáček nazvaný „**5% a hlavu vzhůru**“. Letáček chce inspirovat každý člena církve, aby přispíval na provoz svého sboru pěti procenty svého příjmu. Letáček si můžete prohlédnout po rozkliknutí odkazu: <https://hlavuvzhuru.e-cirkev.cz/>

Sborové listy na internetu

Sborové listy si můžete také stáhnout na www.msenocce.wbs.cz . Najdete tam navíc několik vzpomínek na sestru Libuši Semilskou, medailonek Miroslava Jirounka, projekt Příběhy našich sousedů (o Josefu Kulmanovi ze Mšena) a zprávu o příměstském táboře ve Mšeně.

Farní sbor Českobratrské církve evangelické ve Mšeně u Mělníka.

Farář Mgr. Michal Šimek, bytem v Kosmonosích,
tel.: 608 718 898, e-mail: majkl.simek@seznam.cz.

Webové stránky sboru: www.msenocce.wbs.cz

Bohoslužby se konají každou neděli v 10 hodin.